

רצח שג

חבריה

זה כמוה כהודאה בהפרת כל תקנות יאט"א (ההתאחדות היינלאומית לתעופה), ותביא לקנסות. החברות גם אינן יודעות איך לרווח על תשלומים כמוזמן ששילמו, וכן על תשלומים ששולמו בחו"ל. אחת הבעיות היא כי מנהלי-סניפים של חברות זרות התחלפו והחדשים אינם יודעים מה עשו קודמיהם. אולם בידי בלאס הצהרת סמוי רוזנברג על סופר-קומיסיון של לפחות 10 מיליון דולר ששולם,

נוסף על כך היא חוייבה בהוצאות כאלה שהראתה הפסדים, ולכן פורקה בגלל הפסדים, והפסדיה הוצגו עליידי קופל בישראל, לצורכי פטור ממס הכנסה. לפי המוסמכים נעלמו בחב"ר בהגרמניה הרבה יותר ממיליארד דולר, ולעת עתה אין יודע להיכן. כאשר עוגי חזר וטען כי כל אלה היו באחריות החשב, ז'ק יעקב, הורה בית-המשפט לזמן אותו לחקירה, כדי שישב היכן נעלם הכסף.

מכרקי קונצרו "קופל" מנסים להוכיח כי החברה נרצחה ולא נפטרה מחמת חולי

עוגי עזב מפני שידע כי החברה אינה בעלת כושר-קיום. הוא חקר את עוגי מרוע מכר את חלקו. עוגי השיב כי עשה זאת בגלל היח-סיים המצורעים עם סמוי, שלא איפשרו לשניים להמשיך להיות יחד בחברה. מכיוון שסמוי הוא בנו של המייסד, היה טיבעי כי החברה תישאר שלו. השופט התערב: "אתה אמרת שהש" וזי הנכסי גבוה, 2.5 מיליון דולר. מרוע מכרת עסק כזה ללא תמורה?" עוגי: "לא היתה לי ברירה. העסק היה הולך לעזאזל." השופט: "למה לתת מתנות?" עוגי: "לא מוכן לתת." השופט: "הייתם צריכים להשאיר את זה כך." עוגי: "רציתי לצאת, ולא להסת-כך."

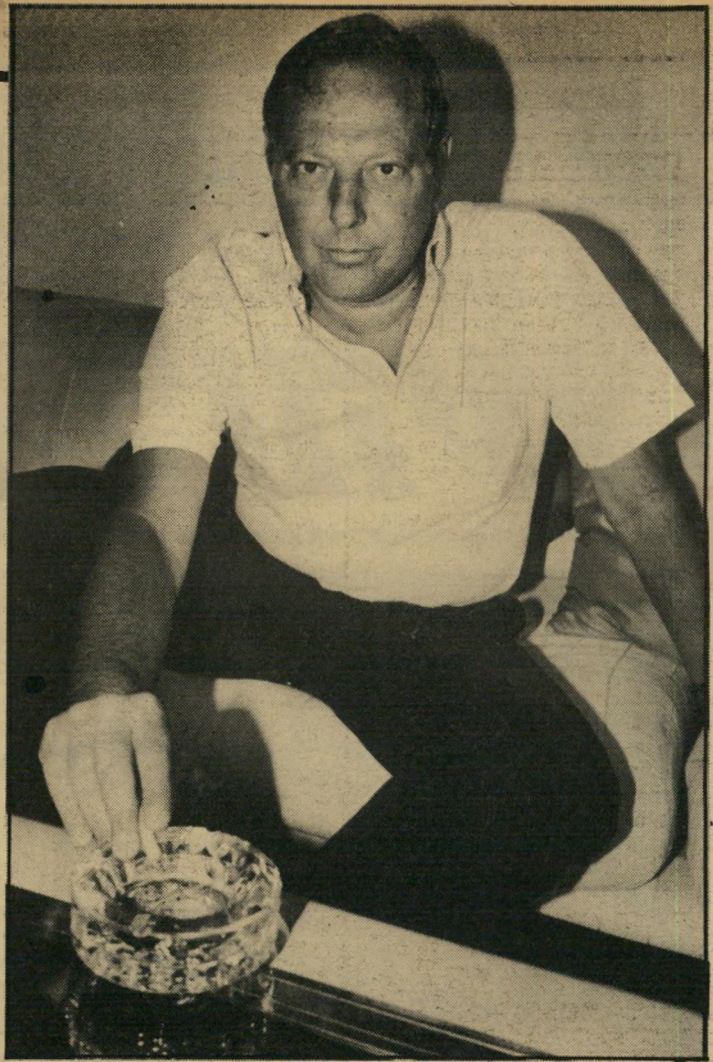
ואו שאל בלאס אם נכון כי עוגי ניהל משאומתן עם כמה גורמים, כמו נסים ברז'יק או קבוצת-פרדמן ממלוד נות דן. שייכנסו כשותפים בשליש ל-קונצרו, בעוד שעוגי וסמוי יישארו כל אחד בשליש. עוגי אישר זאת ואו כמוכן נשאלה השאלה כיצד היה מוכן להמשיך להי-שאר שותף עם סמוי?

עוגי השיב כי עם שותף שלישי, כבורר, היה מוכן להמשיך. הוא אישר כי אכן בנק דיסקונט, הנושה של קופל, דרש כי יכריאו את החברה, אחרת יבקש לפרקה, וכי הורעה זו של דיסקונט קדמה ליציאתו מן החברה. הוא גם אישר כי הוא וסמוי היו חייבים לחברה כמיליון דולר לר, ולא השיב לשאלה מדוע לא החזירו את החובות ולא הצילו את העסק בלי למכרה.

מיליונים נעלמו בגרמניה

אולם עיקר החקירה מתמקדת כי חברה שהקימה קופל בגרמניה, לרוב השאלות השיב עוגי שאינו זוכר, שהוא היה אחראי אחריות מיניסטרי-אלית בלבד למדיניות, ושהחברות נהלו עליידי אחרים.

למרות זאת, כאשר בלאס הציג לו מיסמכים, אישר עוגי שקופל הקימה כאישור בנק ישראל חברה בגרמניה, שהיתה כבעלות קופל החברה. אחר-כך קיבלו אישור להעביר את הבעלות לעוגי ולסמוי באופן אישי. אחר-כך פורקה החברה בגלל הפסדים. מן החומר המאזני שמציג בלאס עולה כי "קופל ישראל" נתנה שרותי-קרקע לחברה בי-גרמניה, וזו לא שילמה את מה שהיה עליה לשלם. בעוד שבי-ספרים היא חוייבה בתשלום, הרי בפועל לא העבירה את הכסף לישראל.

סמוי רוזנברג למה לתת מתנות?

בכך שהוא יקנה מסמוי, ולא יהיה לו כל קשר עם עוגי. זה מצידו, היתנה את ההסכם עם ג'וסו בערבות של לנדק. זו ניתנה, והעסקה בדצעה. עוגי היה בעל אחותו של סמוי, עדי-נה ז'ל. הוא עצמו היה בעל אחוים מע-טים בקונצרו, וייצג את ילדיו, שירשו את המניות. סמוי ועדינה ירשו את העסק מאבי-הם, קופל רוזנברג, שהחל את דרכו בתקופת-המנדט כנהג מונית, וסיים במסירת ממלכה אדירה לבניו. אחרי פטירת עדינה התחתן עוגי עם נעמי לרר, אלמנתו של יוג'מנר לרר מגרמני-יה, שהיתה אשת-חברה ידועה. כיום הוא נציג אל-על בגרמניה.

בהסכם המכירה ללנדקו נקבע כי השווי הנקי של הקונצרו הוא כמיליון דולר. לחברה היו התחייבויות של 10 מיליון דולר לבנקים, וחלקה בחובות אסטוריה היה עוד 3.3 מיליון דולר. שווי כל נכסיה היה, לפי ההסכם, 14.5 מיליון דולר.

מכט על תמונת נכסיה-החברה מעורר סימני שאלה רבים לגבי שוויים. קופל-טורס גילגלה כי 40% מכלל מכירת כרטיסי-הנסיעה בישראל היא שלטה בישראל בעוד כמה משרדי-נסיעות, וכן החברות הפעילות קופל קונג-ר-סיים, קופל נהיגה עצמית, שלה צי רכבי-השכרה, קופל תנוונים, שהיתה בעלת חניוני-רכב, ועוד. כן שלט הקונצרו בחברות נסיעה בניו-יורק, במיאמי, בגרמניה, באנגליה.

העסק הלך לעזאזל

עוגי הפקיד ערבות בשווי כמיל-יון דולר, מזה מחצית הנכסים ש-קיבל בשעתו מקופל, והיתר וילה בהצליה-פיתוח, להבטחת התייצבותו לחקירה. הוא נחקר באחרונה שלושה ימים ברציפות, והוזמן שוב ל-21 בחו-רש.

כאשר ניסה עורכי-דינו, ראד-בן הלר, להתנגד לחקירה מעיקר-רה, ספק השופט הגין: "10 מיל-יון דולר חסרים, ומר פילובסקי הוא היחיד היכול לתת הסבר." בלאס תקף את ההסכם, לפיו יצא עוגי מן החברה. הוא רצה להוכיח כי

מו בחקירת מיקר-מוות בסיר-טימתח, כך גם החקירה באולם השופט המחוזי אריה הגין בתל-אביב. הגושה היא גופת הקונצרו "קופל", ששלט בזמנו בשוק מישרדיה-נסיעות בישראל. החוקרים הם כונס-הנכסים, רואייה-חשבוני עובדיה בלאס, ועורך-הדין יע-קב אמיתי. החשוד העיקרי הוא שמואל "עור-גי" פילובסקי, אף הוא רואי-חשבוני, מי שהחזיק במחצית מניות החברה. העובדות שאינו שנויות במחלוקת הן מציאות הגופה, אחרי מות מסיבות לא-טיבעיות, היינו הקונצרו שנקלע לקשיים. הוויכוח הוא על רקע נסיון הכונס להוכיח כי מרובר נרצח ככוונה תחילה, לשם טובת-הנאה. השלל: 10 מיליון דולר אריים, ש"קופל" נשארה חייבת, ואשר לדעת הכונס הוצאו מן החברה במירמה עליידי עוגי פילובסקי, שגרם בכך לרצח החברה.

בעלה של הבת

31 לדצמבר 1983 מכר עוגי את חלקו בקונצרו לג'וסו, סמוי רוד-זנברג, תמורת חצי מיליון דולר במוזמן בצורת נכסים, ועוד התחייבות לשלם לו במשך כמה שנים דמי אי-תחרות של כמה אלפי דולר לחודש. סמוי מכר מייד את מה שקנה לחברת לנדקו, ונכסיה העיקריים היו מיפעל איל-הבניה אהרון רובינשטיין, בנו מר-טי, וקבוצת-הביטוח הפניקס של יוסי חכמי (הנתבע עתה עליידי מפרקי פ.י.ט. לאחר מאות מיליוני דולר אריים, שקיבל שלא כדיון).

לנדקו נשלטה עליידי אהרון רובינ-שטיין, ונכסיה העיקריים היו מיפעל עסיס, מיפעל מן לשימורים, רבע ממי-לון אסטוריה בתל-אביב ועוד מחצית בקבוצת-מלונות באזל, שהיתה בעלת מלון באזל, מלון קונקורד בתל-אביב ומחצית הסלע האדום באילת. לרובינשטיין נראה הגיוני להרחיב את אחיזתו במלונות, באמצעות קונצרו קופל, שהחזיק אף הוא ברבע ממניות אסטוריה. אולם, הוא סירב לכל מגע עם עוגי, ולכן היתנה את ההסכם

עוגי פילובסקי ואשתו נעמו לרר רציתי לצאת. לא להסתבך.

ואם החברות לא ידווחו לפחות על סכום דומה, מישגו יהיו בצרות. צעד נוסף שעשה הכונס הוא לתקן את ההסכם שעשה עוגי, כאשר מכר או את חלקו, בנימוק כי עוגי ידע שחברה אינה בתי-קיום. או אז התמור שקיבל ליציאתו אינה חוקית, ועל-התקוירה לחברה.

לשם כך כבר ביקש הכונס צי-עיקול של הנכסים שעוגי קיבל תמורת חלקו, המשוועב דים לבית-המישפט להבטחת התייצבותו של עוגי במישפט.

לקראת סיום החקירה העיר השופ-לעוגי הערה רבת-משמעות על פעילו החברה בגרמניה: "כך כל מה שהחבר הכניסה מסתכם בפי שלושה ממ-שהעבירה. איך זה מתיישב?" המשיך רואי-החשבוני בלאס: "שי-דוק עוד נושא לגבי 1980. אז מכ-שרותי-יירות כ-712 אלף דולר, והי-כירו רק 100."

השופט לעוגי: "אתה תבר עם ז'ק יעקב (החשב), ואת תסביר. אתה תעיד ואחר-כך ז'ק. אל תביא אותו איתך. את היות אחראי להפסדים של מי-יונים." יוגאל לביב